

dan vi kunne få det tal ned, så der gennemgående blev mere tilfredshed hos patienterne.

Når det er sagt, skal jeg ikke gentage, hvad andre ordførere har været inde på om intentionerne i lovforslaget, men blot sende det signal til ministeren, at vi også i Dansk Folkeparti er noget betænkelige ved formandshvervet i Patientklagenævnet. Det ligger sådan, at det også har noget at gøre med, at folk gerne skulle have et hundrede procents tro på, at det, der bliver behandlet, bliver behandlet et hundrede procent seriøst.

Jeg har altid opfattet det sådan, at det i klageinstanser som et skatteankenævn, for nu at tage det, bestemt ikke er nogen embedsmand, man sætter i spidsen for et sådant nævn, men en af folket valgt person. Jeg håber på, at ministeren er klar over, at man ikke er helt vild med det her.

En anden ting, som jeg finder er lidt underlig, men det kan godt være, det er rigtigt, er, at man nu fremover, når man træffer en afgørelse, vil til at skrive ud til folk, at et flertal i udvalget – det kunne måske endda være, man siger så og så mange ved navns nævnelser – har haft den holdning, at de og de har haft den holdning til klagen. Det synes jeg personligt måske er lidt uheldigt, fordi en afgørelse, der er truffet i et nævn, er en afgørelse, der er truffet i et nævn. Jeg synes, det er lidt farligt, at man begynder på det, og patienten kan vel også blive groft forvirret, hvis der er tre, der mener det, og én, der mener det, og en anden, der mener noget tredje. Det skaber den totale forvirring, og jeg synes, at man i et nævn som Patientklagenævnet burde stå sammen om, at det er flertallets beslutning, der går ud til patienten.

Med disse ord kan vi anbefale lovforslaget.

Sundhedsministeren (Birte Weiss):

Jeg vil gerne takke ordførerne for forståelsen for, at det er nødvendigt at gøre noget ved Patientklagenævnets arbejde.

Derudover vil jeg godt tage det udgangspunkt, at jeg faktisk er blevet temmelig personligt berørt over en række af de breve, jeg får fra folk, der har klaget til Patientklagenævnet. Det har gjort et ret stort indtryk på mig, i hvor høj grad ventetiden, indtil en sag afsluttes, bliver et selvstændigt, men også tungt problem for klageren. Her skal man være opmærksom på, at det er folk, som måske troede, de var blevet helbredt, men hvor det så senere viser sig, at det er de alligevel ikke. Det er mennesker, som

går med tvivlen om, hvorvidt grunden til, at de ikke er blevet helbredt, er, at der er begået en fejl, eller at de måske er mere syge, end de troede at de var.

Når jeg godt vil fortælle, at det har gjort et ret stort indtryk på mig, er det, fordi der ingen tvivl er om, at tidsfaktoren i det her spiller en væsentlig rolle. Det er baggrunden for, at jeg har engageret mig stærkt i arbejdet med at få de lange ventetider på afgørelser bragt ned.

Så kan man selvfølgelig altid diskutere, om den fremgangsmåde, vi har valgt her, er den rigtige, men det er jo ikke kun den lange sagsbehandlingstid, der er problemet, om end det er en tung del af det. Jeg ser både sagsbehandlingstiden, ønsket om den størst mulige kvalitet i arbejdet og ønsket om en stor ensartethed i afgørelserne som krumtappen i det, vi laver her, og her må man nok erkende, at hvis man skulle følge nogle af de kritiske bemærkninger, der har været fremme her, vil vi ikke være i stand til at forfølge alle de tre mål på samme tid.

Her tænker jeg først og fremmest på tankegangen om decentralisering. Jeg føler mig i hvert fald stærkt i tvivl om, hvorvidt en opsplitning af arbejdet i det centrale nævn, så det bliver afløst af et større antal nævn, ville føre til en større kvalitet i arbejdet. Jeg er meget stærkt i tvivl om det, og jeg føler mig i hvert fald helt overbevist om, at det andet mål, jeg nævnte, nemlig det, at der skal være den størst mulige ensartethed i afgørelserne, ville vi ikke nå. Om det vil føre til kortere sagsbehandlingstider, vil jeg ikke på forhånd afvise, men eftersom det er alle tre mål, vi skal forfølge på samme tid, tror jeg ikke, det er den rigtige løsning.

Så er der mange, der har beskæftiget sig med tankegangen om, at direktøren i helt særlige tilfælde skulle kunne gå ind i formandens sted. Jeg vil godt sige, at det bestemt ikke er kardinalpunktet for mig i dette lovforslag, så lad os kigge på det under det videre udvalgsarbejde, men jeg vil godt begrunde, hvorfor det er taget med. Det er taget med som en ventil. Det er nødløsningen i forhold til, at der kan være pukler, som hurtigere ville kunne afvikles, hvis vi har den ventil i helt særlige situationer. Men som sagt er det en detalje i forslaget, og jeg synes godt, det kan gøres til genstand for en yderligere uddybning under udvalgsarbejdet, en uddybning, som jeg også meget gerne medvirker til.